

Ida Nyland Kjos, Sesong 15 – episode 3

Hei ida i kveld er det elin som passer på deg. Du ligger fortsatt koblet til respirator og får sovemedisiner slik at du sover dypt. Det kan hende du hører at vi snakker til deg fordi du gløtta så vidt på øynene når vi snudde på deg. Vi snur deg fra side til side, sånn at vi får blåst opp lungene dine godt. Du får mat ned i magen via sonden du har i nesen. Ellers så fukter vi munnen din og bruker et tynt sugekateter for å fjerne slim i munnen og ned til lungene. Jeg ønsker deg god bedring og en god natt med. Vennlig hilsen fra elin

intensivsykepleier dette er et sitat fra en dagbok til en intensivpasient og den intensivpasienten. Det var deg ida nyland kjos stemmer velkommen hit til helehjerten tirsdag. Takk. I år er det nå er det akkurat 6 år siden covid brøytet. Den store pandemien tok verden og det er akkurat 5 år siden, for det var akkurat nesten på datoen ett år etter utbruddet at du ble veldig syk 8. Mars 2021 så får du positiv covid test ja stemmer hva skjedde?

Jeg begynte jo med tørrhoste, så jeg tenkte egentlig ikke så mye over det denne lørdagen før. Så sier kona mi at ta ta en test for det du vet hva slags situasjon de er oppi så bare ta en test og være sikker på at det ikke er noe annet. Og da ble det positiv test da 8. Mars.

Og så ble du dårligere og dårligere.

Ja da fra lørdag til lørdag, da så ble jeg gradvis dårligere og det det er det som er litt skummelt når ting går litt gradvis at man tar ikke ting så alvorlig med en gang. Selv om jeg sov veldig mye, hadde feber, men ikke høy feber. Ja, det var bare tørrhoste og feber, og jeg sov og var sliten. Men når du er så sliten at du ikke klarer å nesten gå på do en gang uten å bli ampusten da er det noe gærent.

Så pusten ble tyngre og tyngre. Ble du lagt inn på sykehuset akutt eller hvordan var dette her var?

Du fentet i ambulanse ja.

Og hva var det som skjedde hjemme da?

Nei, det var jo da at jeg var så sliten og så kom de og sjekket metningen i blodet, oksygenmetning og den var på 84 eller noe sånt noe og det er jo ganske lavt og da sa de ja du blir med til ahus og da ble lagt inn.

Og da lå du på sykehuset, ble du lagt i koma samme Dagen eller lagt i sør.

Så jeg ble jo først lagt. På sengepost på lunge sengepost til å begynne med, men så vidt jeg kan huske det er akkurat den perioden der husker jeg ikke så godt. Da ble jeg lagt til intensiven etterpå eller flyttet til intensiven etterpå.

Så 13. Mars 2021, så kom du på intensiv og de la deg da i kunstig koma som det var det så det du ble lagt i søvn og da lå du i koma i en uke akkurat og våknet igjen eller de vekte deg. Og eksterberte deg en uke etter. Vi skal gå gjennom litt av det forløpet her, fordi det å være en koma pasient. Det er jo noe alle lurere på. Hvordan er?

Det er jo veldig spesielt. Jeg vet ikke hvordan det er med de andre pasientene, men jeg husker jo alt både før og etter koma. Tiden holdt jeg på å si ja det siste jeg husker var jo at de sa nå legger vi deg i respirator. Og så skal du få lov til å slappe av og tenkte jeg takk og pris. Da får jeg lov til å slappe av. Da får kroppen jobbe, men så slipper jeg å slite rett og slett, for da sleit du med så drar jeg eller puste ut eller puste inn eller la inn pusten rett og slett. Det var mye slit. Det er ikke som jeg kan huske, men det var bare veldig tungt å trekke inn pusten eller lå jo med en sånn pustemaske i noen dager før på intensiven også. Ja så det var det det var tungt. Rett og slett feil, ikke kroppen nå jobber du.

Så du tenkte rett og slett guds.

Lov guds lov da får jeg lov til å sove rett og slett.

Du var, var du redd for at du ikke skulle våkne igjen?

Nei det var jeg ikke.

Hvorfor var du ikke det?

Fordi jeg visste hvilke folk jeg hadde rundt meg. Ja, ikke sant? Jeg er jo ansatt er på sykehuset så eller i sykehus partner og da når man går i gangene her og blir kjent med folk her, så vet man hva de er. Har muligheten til å utrette, ikke sant?

Og det er jo en side av dette. Vi skal snakke mye mer om det med å være i koma eller det å det du husker og ikke husker og hvordan dette har vært. Men det er jo en viktig sidegreie her som vi også skal snakke om, og det er at du du er. Du er ida på i. t. og det er en dame som alle de aller aller aller fleste på sykehuset her kjenner veldig godt for du har jobbet som brukerstøtte for sykehuspartner. Og hatt stasjonen her på ahus i 14 år. Ja, stemmer og du er utrolig blid og du er hyggelig og du er alltid servicen innstilt og og alle alle kjenner deg.

Ja, de fleste vet i hvert fall hvem jeg er og vet liksom hvem de kan gå til å snakke med uansett hva de gjelder. Nesten. Jeg er jo litt sånn rådgiver også. Jeg vet hvor man skal gå. Jeg vet hvor man skal hvor man skal ringe, hvis det er noe i de forskjellige tilfellene.

Jeg hadde problemer med telefonen min. Jeg fikk hjelp av deg til den. Og ja, nettopp det hjalp meg mye opp igjennom morgene, men men også det. Jeg må jo bare si at vi satt satt og snakket om litt før vi gikk i studio her, at det er et uttrykk som at alle kjenner apen og apen kjenner ingen, men det stemmer ikke her hos i forhold til deg så er det alle kjenner apen og apen kjenner alle. Det er litt sånn med deg. Ja, jeg er jo veldig.

Lokalkjent for å si det sånn.

Og det er ikke bare det at vi kjenner deg, men men fordi at du er så blid og vennlig sjel og dame så er det jo også sånn at alle er veldig glad i deg. Sånn at det ble mye oppmerksomhet rundt dette her.

Det vil jeg tro.

Ja og det er jo et et tema i seg selv, fordi at når man blir lagt inn i eget sykehus og når det er en såpass et såpass kjent ansikt, så vi har jo noe som heter taushetsplikt. Og jeg er ikke i tvil om at de som jobbet rundt deg, de som jobbet på intensiv, de holdt sin taushetsplikt. Jeg er helt overbevist.

Om det tror jeg.

På men alikevel så for kona di jobber jo også på sykehuset.

Ja og på den tiden så jobber hun også på intensiven som forsyningsportør, så hun var jo også da i samme gangene og alle. Heldigvis så spurte alle hvordan det gikk med henne.

Det er veldig bra de. Hun fikk god omsorg. Det gjorde jeg absolutt. Men jeg tenker jo at hun har jo fortalt det til sine igjen også har jo også på jobben din, så har du jo fortalt også. Det er og mange kjenner deg privat, sånn at dette spredde seg veldig fort som i litt tørt gress bare sånn for å ta å få tatt enda et uttrykk. Det spredde seg veldig fort. At ida ligger i koma, sånn at det var liksom en stor greie nå.

Ligger ida på internett. Ja, tror hun gjorde det faktisk det.

Og det var sånn at uansett om vi var i kantina eller om vi var hvor, så var det liksom. Var det noen som snakket om inn da? Hvordan har det hvordan bare sånn før vi går tilbake igjen til det med å være være intensivpasient? Hvordan har det vært det å være pasient på egen arbeidsplass og så alvorlig syk?

Ja, det er noe med det da. Det har egentlig vært ganske greit fordi da føler jeg at jeg trygge omgivelser. Jeg kjente omgivelser jeg kjenner de som tar vare på meg. Ja, det var egentlig veldig greit. Har jeg kjent på ettertid, for jeg kjente, jeg kjenner jo ikke alle. Det er veldig mange ansatt her. Vi er tusenvis av folk her. Jeg kjente jo ikke alle som tok vare på meg, men jeg kjente i hvert fall nøkkelpersoner. Jeg kjente noen sykepleiere her. Jeg kjente en lege der, ikke sant? Jeg kjenner lokalene, ikke sant? Jeg visste hvor jeg var, jeg tror de har mye å si hadde det.

Hadde det noe å si for deg? I forhold til en sånn type bluferdighet, altså det å være totalt hjelpsløs å overvise seg til at o. k. her var det noe du tenkte på etterkant, liksom at det her har jeg vært helt hjelpsløs. Her er mennesker jeg kjenner litt faktisk sett meg både naken og dere har hjulpet meg med både det ene og det andre.

Ja, jeg har jo tenkt på det etterkant, selvfølgelig. Det er jo spesielt. Det er jo det. Men på den tiden under covid tiden så var det jo. Spesielt på intensiven, så var det en del sykepleiere eller ansatte som kommer fra andre foretak. Helse vest, altså Haukeland sykehus, så de som hadde ansvar for meg når jeg var på det mest holdt på å si jeg var til stede sårbare. Jeg var til stede, jeg visste hvor jeg var og hva som skjedde, og alt det der. Så var det ikke de som kjente meg som behandlet meg, og det satte jeg litt pris på at det var sånn o. k. at ikke de som kjenner meg mest ser meg akkurat nå, så det det var greit, så det var egentlig veldig bra.

Det var det. Hvordan har det vært at alle snakket om det? Er det noe du kan sette pris på, eller er det noe du tenker at makan til? Makan til sladrehaser? Hva tenker du om?

Det nei, jeg tenker at det er egentlig ganske naturlig sånn sett. Jeg har egentlig ikke tenkt så mye over det etterkant. Ikke noe negativt i hvert fall, men fordi jeg har egentlig vært ganske åpen om det i etterkant også, for det har hjulpet meg veldig gjennom traumene. At jeg kan snakke om ting at jeg kan snakke med sykepleiere kan snakke med leger fysioterapeuter. Ja når jeg liksom at jeg kan snakke med hvem som helst egentlig etterpå, og de vet hva som har skjedd, ikke sant? Det synes jeg har vært veldig, veldig bra egentlig.

For det er også noe jeg har tenkt litt på da hvordan det har vært å vite at veldig mange vet, men du vet ikke hvem som vet og ved hva de vet.

Nei, jeg tenkte at alle vet det. Det var i utgangspunktet at alle vet at dette har skjedd. Og hvis de ikke vet det o. k. da får de vite det for det. Jeg vil være en åpen bok og si at dette har skjedd og ja, for da er det ganske spesielt tilfelle også i tillegg.

Hvorfor var det spesielt?

Nei med tanke på at jeg var tilbake på jobb igjen 13 dager etter koma, så er det ganske spesielt.

Herlighet, var det det ja, hvorfor var det det?

Jeg ble jo ganske frisk igjen. Veldig fort eller, ble jo fort frisk da for å se på den måten. Ja tok de dagene som kom etterpå, og ja.

Hadde du, var du ikke veldig sliten, altså det vi kaller fatigue at du hadde sånn utmattelses.

Absolutt ikke, det var jeg ikke. Det var egentlig ganske oppegående etterpå. Jeg ble faktisk bedre og bedre før en sånn kontra før covid.

Så fra du. Du lå jo akkurat en uke, så var du så ble du flytta over igjen på en sånn?

Ja lunge sengepost ja hvor lenge lå du der? Da skal vi se når jeg tenker litt. Jeg ble flytta dit på torsdagen og så var jeg vel ble skrevet ut over helga så mandagen etterpå også da

var det påske påskeuka etterpå den mandagen var påskeuka. Etter påsken var jeg tilbake på jobb.

Herlighet, ja da tar jeg med hatten ida kjære venner ja, men så fantastisk.

Ja, det var det absolutt.

O. k. hvis vi går litt sånn tilbake til til til den perioden som du var på intensiv. Du sier at du husker alt helt til de sa nå skal vi legge deg i søvn og du var letta. Husker du at det intuberte deg?

Det husker jeg ikke, for da sov du da ble jeg sedert tror jeg, for det husker jeg ikke.

Nei, og så er det jo mange som lurer på når man er i søvn da. For det står jo også at du det står. Jeg har jo lest gjennom den dagboka di, og det står flere steder at du. Vi vet ikke om du hører oss. Vi tror du kanskje hører oss fordi du gløtter mye med øynene, og særlig når du når de har sugd slim fra munn og svelg, så er det veldig tydelig at du ikke liker det. Du blir kroppslig motorisk urolig står det og hvor de gir deg mer medisin sånn at du skal få få roe deg helt ned og sånn at de er sikre på at du ikke skal merke denne. Dette suget for at det liker du tydeligvis ikke. Det er sikkert veldig ubehagelig, og da er det jo nærliggende å tro at ting som har vært veldig ubehagelig eller et eller annet annet husker det.

Ja nei akkurat det husker jeg ikke, men jeg husker ingenting av den.

Og du husker ikke lysglimt eller lyder eller?

Jeg kan jo tenke meg at jeg kan huske noen lyder, for det var det jeg drømte for å si det sånn. Jeg husker jo fra drømmen slæsjedrømmen jeg hadde var jo med lyder. Det var noe pipinger og det var noe ja, så det kan være det var de lydene fra intensivrommet jeg husker da det kan godt hende, men det var jo drømmen. Så jeg tenkte egentlig ikke noe over det.

Er det var du du husker ikke at du var redd nei mens du hørte disse lydene.

Nei, det var liksom tenkte at det var en del av drømmen det var drømmen jeg hadde mens jeg sov.

Så når du våknet, altså en uke etter. Så trodde du fortsatt at det var den samme? Det var en onsdag du våknet og vi sovnet på en onsdag våknet på onsdag ble syk på en onsdag og men men da trodde du det var samme onsdagen? Ja, det er så kult det der.

Altså spesielt ja akkurat som det ikke har skjedd, akkurat som det ikke at ingen tid hadde gått egentlig for min del da mange intensiv.

Pasienter som eller som har vært i koma som jeg har snakket med opp gjennom årene som sykepleier. De har jo sagt at de har en del mareritt etterpå. Har du hatt det?

Ikke i den forbindelse? Nei, nei, ytterst få heldigvis ja ikke vært noe sykdomsrelatert mareritt sånn sett etterpå.

Det har det ikke vært, ikke noe sånne store hvite, farlige skumle frokkis som kom mot av ingen som ikke.

Nei de som kommer å vite frakker de vet jeg. Hvem er så det er veldig greit.

Men i stad, så brukte du ordet traumer for å bearbeide traumene dine sa du, eller for å snakke om traumene dine. Hva tenker du har vært det mest traumatiske? Hva er det du tenker at det er traumene dine?

Skal vi si det eneste traumene jeg hadde i etterkant var at jeg ikke fikk snakke etterpå. Jeg hadde mistet jo stemmen etter etter trakostomien. Så det var jo det mest. Hva skal jeg si ja? Mest traumatiske kan man si da for min del det. Jeg var veldig fortvilet og klarte ikke å snakke, klarte ikke å formidle det jeg ville si. Og hvor lang tid tok det? Det fikk jo den stemmen samme Dagen, men det var jo mens jeg var på oppvåkning og klarte ikke å. Ja klarte ikke å si noe, ikke sant? Klarte ikke å uttrykke meg selv til sykepleierne, og da ble det veldig sånn o. k. nå. Ja, da husker jeg at dem sa at o. k. da nå skal du få litt å hvile på nå. Ja, vi merker at du er veldig panikk. Ja, kanskje kanskje trunget heter jeg, for det var jo veldig sånn. Jeg prøvde liksom å si noe. Nå prøvde at jeg vil ikke det jeg vil ha det. Jeg trenger det, og da kom det jo knut og da er det sånn. Hvordan skal jeg ellers si det? Hvordan skal jeg ellers få det fram så det? Det var det vondeste.

Og da var du ikke frisk nok til å skrive, kanskje heller? Jeg tror ikke det.

Nei da hadde jeg nettopp våknet, eller jeg var i oppvåkningsfasen hvor jeg var våken og sovnet og våknet og sovnet, og det var da jeg trodde det hadde gått mange dager også. Hadde bare gått noen timer, så det også var jo litt sånn ja.

Og det er jo en sånn type forvirringstilstand som er veldig vanlig når man har akkurat våkner fra en komatøssituasjon. Var kona di der da?

Nei, hun møtte meg ikke før jeg var på sengeposten på lunge sengepost.

Fordi i og med at hun lå det også litt sånn interessant i og med at hun jobbet på intensiv og hun visste hvilket rom du lå på. Også var det jo litt sånn strengt hvor mye man kunne være på besøk og hvordan man måtte være kledd og det ene med det andre fikk hun komme og besøke deg underveis.

Hun fikk tilbudet, men hun takket nei.

Så hun var aldri inne mens hun sov. Nei, nei.

Det var jeg ikke. Jeg tror hun er glad for deg i dag, for å si det sånn at hun ikke så meg ned til sånn.

Hun vil ikke se deg sånn. Nei, nei. Var foreldrene dine der da heller?

Nei nei ingen besøk mens hun var på intensivsen. Nei, jeg fikk bare snakke med han på telefonen. Når du våknet ja, bare både før og etter da. Ja så det det var slitsomt å snakke i telefon før før jeg ble intubert, så ja så det var liksom en telefonsamtale om Dagen og det var det.

Så det. Ja, det er nok en ganske heftig opplevelse at det så det er det nok mange på det tidspunktet lå på magen i mageleiet. Vet du om du gjorde det?

Det gjorde jeg sikkert.

Det har ikke. Du vet ikke, for det står ikke i dagboken din. Nei.

Jeg tror mest sannsynlig ja, for det var jo en holdt på å si en teknikk de gjorde på covid pasienter. Så vidt jeg vet det har jeg hørt mye om dette her, ikke sant? Så ja så jeg vet jo at det ble gjort og ble nok gjort på meg.

Også, og det er jo en ganske heftig operasjon i seg selv, altså selve snuingen med en så dårlig pasient og såpass slapp. Som man er i kroppen.

Og alt det som er koblet til ja, ikke sant?

Så det er også så det. Det husker du heller ikke? Nei nei, det er jo kjempebra jeg tenker på når du ikke kan snakke så er man jo avhengig av at sykepleierne rundt deg. Stiller spørsmål, opplever du og husker du nå i etterkant at de stilte de rette spørsmålene til riktig tid også sånn. Lå du hadde behov som du ikke, ikke du fikk formidlet, og så spurte de ikke.

Ja, det var jo noen ganger. Altså. De har jo selvfølgelig flere pasienter, ikke sant? Det var jo en til på samme rommet, så det var jo noen ganger jeg lå der og ja, nå fikk jeg ikke det liksom. Nå hadde jeg litt behov for det. Husker ikke hva det var jeg hadde behov for, men for det er jo litt sånn ja oppe i skyen akkurat nå, fordi det var jo under oppvåkning, og jeg var ganske ja.

Litt forvirra kanskje ja du var nok mer forvirra enn du husker mest sannsynlig ja, i hvert fall på den tida. Men hvis du altså er det sånn at du husker at du lå å tenkte så tørst også hadde du ikke vann.

Tørst var jeg aldri fordi jeg ble spurt om hele tida fordi jeg måtte få i meg veske hele tida. De vil at jeg skulle drikke mye, så det. Det var ikke noe problem, men det var vel på grunn av at jeg ville ha kontakt med folk? Kanskje at jeg ville ha tak i. Kona mi eller mamma eller et eller annet at ja det ble fortvilende til slutt.

Og du fikk snakke med mammaen din og kona di den Dagen du ble vekket?

Ja, jeg hadde stemme igjen.

Når du fikk tilbake stemme, hvor lang tid tok det før du fikk tilbake stemmen, tror du?

Eller det vil ikke jeg, men ifølge hodet mitt så var det flere dager, men i realiteten så var det nok bare noen timer, vil jeg tro.

Det var innenfor samme Dagen. Det var samme Dagen. Ja. Dagen etter at du ble vekket opp, så var det såpass mye bedre at du faktisk allerede da ble flytta over, og da til ungeavdelingen. Og da står det i notatet ditt. Du har blitt bedre og har mindre behov for så tett oppfølging og hjelp fra apparatene som bidrar til å støtte kroppens funksjoner og overvåke tilstanden din. Det synes jeg er svært positivt, men du kan oppleve det annerledes. Det kan være vanskelig for deg å ikke lenger ha en sykepleier hos deg hele tiden. Nå må du bruke ringesnoren når du trenger hjelp. Det kan hende at du trenger å lære enkle ting på nytt som det å gå uten støtte, spise/drikke og ivareta din egen hygiene. Du har fortsatt en vei å gå. Kroppen og sjelen trenger tid før tilheling etter alvorlig sykdom. Kanskje du må venne deg til en ny hverdag ta dagene på sengepost til hjelp og ta imot all den hjelpen du trenger? Både din mor og din kone har fått informasjon om at du flyttes til sengepost i dag. Ja, med ønske om fortsatt riktig god bedring. Hilsen alle oss på intensivavdelingen.

Ja, det var en heftig overgang for å si det sånn å gå fra intensiv til sengepost altså ja, jeg ble fortalt at nå er det ikke noen som sitter ved siden av deg. Det er ingen som passer på deg hele tida. De kan si så mye de bare vil, men bare det å oppleve det etterpå. Det er noe helt annet, så jeg var forberedt på det sånn jeg hadde fått forklart det, men ingen kunne forberede meg på den tida der egentlig uansett.

Hvordan var den tida? Hva var verst?

Det var å ligge der alene rett og slett på sengepost.

Følte du deg ensom/lite grann? Ja, var du på enerom eller tomannsrom eller tomannsrom? Men det at ingen passet på deg og ingen liksom var rundt.

Deg ble du redd? Nei ikke redd, for jeg visste at det var sykepleiere der. Og det var jo sykepleiere som gikk inn og ut og skulle ta diverse målinger av både meg og hun/andre som lå på det samme rommet. Så vi visste at det var noen der hele tida, og det var jo holdt på å si full avdeling. Du vet jo en sengepost, der er det jo både korridorpasienter og det er. Det er mye der, så man må aldri alene i den forstand, men det er noe helt annet enn intensiv den.

Er det var det var det vanskelig å gå. Hadde muskulaturen din blitt veldig mye svakere?

Ja på en uke? Ja, veldig. Jeg klarte jo på intensiven under oppvoking, så var jo en fysioterapeut inne og hjalp meg og gjorde litt bevegelser og øvelser og jeg og reiste meg opp da også. Jeg kunne stå med hjelp da selvfølgelig. Det var veldig, veldig tungt. Det var det. Så tok meg noen dager å lære å gå igjen rett og slett skummelt lite grann. Ja, det var litt sånn o. k. jeg må lære meg å gå igjen. Ja det er spesielt. Det er det.

Også hadde du blitt stelt og vasket, og etter alle kunstens regler og fått masse omsorg. Jeg tenker det er litt sånn å bli hamper da det er liksom å oppleve det, så så gjennomført som det gjøres på en intensivavdeling. Og plutselig så er det ingen som tar på det på samme måten, eller gir deg den samme oppmerksomheten. Hadde det noe med oppmerksomhetsbehov å gjøre og.

Ja kanskje lite grann, men også sengene på intensiv er noe helt annet enn på sengepost. Intensivsengene er jo en sky i forhold til at andre senger her på sykehuset, så det de er veldig harde og ikke på for å si det sånn det. Ja, men også det å kunne gjøre ting sjøl. Den mestringsfølelsen etterpå på sengeposten var også veldig fin dusjeren sjøl også. Ja, alle de små tingene dusje spise, gå på do alt det der sjøl, det var jo.

Men i og med at du du var på jobb bare 13 dager før det må ha gått ganske fort den utviklingen fra du ikke kunne gå til at du plutselig greier alt.

Ja, det gjorde det. Det tok ikke mange dagene før jeg gikk igjen uten brekke stol da, og da gikk jeg og gikk jo hele tiden. Jeg gikk og gikk og gikk og gikk bare for å få igjen muskulaturen i beina, for det var jo det var nesten vondt å gå. Det visste at jeg kan ikke sette meg ned heller da, nei, det går ikke.

Jeg tenker litt på både på intensivavdelingen og på sengeposten både før og etter at du sov, så tenker jeg at det her når du er så syk og så dårlig som du var da, så er det jo noe. Vi er litt sånn opptatt av. Det er jo eller ja, jeg er spesielt opptatt av det. Denne kommunikasjonen og jeg tenker det non verbale, særlig når du er kjempe dårlig. Er det noe du husker av hvordan? Altså er det noe som har festa seg for deg? Ansiktsuttrykk måten folk var på rundt deg, altså non verbale ting.

På den tida så gikk jo veldig mange folk med masker på, ikke sant? Altså, alle gikk jo med munnbind, ikke sant? Selvfølgelig, selvfølgelig. Da var jo ansiktsuttrykkene var litt borte, så det var liksom. Og hva ble viktig for deg da å snakke om det å snakke med folk ja. Det var liksom viktig å høre at ja.

At det var et menneske.

Bak dette her. Det var et menneske bak der som faktisk brydde seg av meg da i etterkant også.

Så stemme stemmen deres stemmeleiet hvordan de snakket til deg ble viktig. Ja ja også sa du en annen ting og det fordi at alle var så tildekket så var det viktig for deg at de presenterte seg.

Alle presenterte seg alle sykepleiere og leger og alle egentlig helsepersonell generelt som kom inn på rommet, sa jo hvem de var og hva de var, og jeg visste jo hvem halvparten av de var, så det var egentlig veldig bra. Det er en av de tingene som har

festet seg at o. k. det er veldig bra at du sier hvem du er, for da vet jeg hvem det er som jeg snakker med.

Og øyepartiet kunne jo se oss alle. Ja, så du mye snille øyer?

Det gjorde jeg absolutt. Det er viktig. Det er absolutt.

Er det andre hvis jeg liksom sier hva lærte du av denne situasjonen her? Har du lært noe av det liksom, eller hva har du?

Tenkt man tenker jo veldig mye da på det sånn sett. Man tenker jo at man er jo ikke udødelig.

Lider er ganske skjøl.

Ja det er det. Det er liksom det. Så det man får en litt annen, litt annet perspektiv på ting. Kanskje at man kan ta vare på de tinga man har og være glad for det man har absolutt kona di ja, familie det og.

Hvordan ble hun tatt vare på?

Foreldra dine ja altså vi var jo syke begge 2 samtidig så hun også var jo isolert hjemme når jeg ble lagt inn det tror jeg var ganske vanskelig for av selvfølgelig. Hun kom jo tilbake igjen på jobb når jeg lå på intensiv, så hun fikk jo også alle visste jo hvem hun var, ikke sant? Så jeg håper og tror at hun fikk den oppfølgingen hun trengte fra sine kollegaer og fra intensiv.

Ja, det snakker dere noe om det. Har dere snakket noe om det i etterkant?

Ikke, ikke i år etterpå, men selvfølgelig etterpå. Ja, i månedene etterpå, så har vi gjort det. Det har vi.

Bare tenker man får kanskje et litt sånn annet perspektiv på det med liv og død da, ja, som du sier, ikke sant? At man får et annet perspektiv på det meste, for livet er skjørt, men men hva hva? Hva har dere snakket om?

Det er jo så lenge siden nå. Ja, ta ting litt mer seriøst hvis man blir syk for det hadde jeg jo en tendens til å gjøre da at jeg ikke tok ting så seriøst når jeg ble dårlig at jeg ikke gikk til legen og litt sånn litt sånn mann akkurat der. Ja ta ting seriøst og være glad for det du har her og nå rett og slett.

Ida, det er en sterk historie, og det er en det er en fin historie også fordi vi vet jo at det gikk så bra med deg og at det har gått veldig bra etterpå, og at her sitter du og ser bedre ut enn noen sinne. Er det noe du har lyst til å si til lytterne der ute, kanskje til de som skal jobbe med de som skal ligge i koma, liksom jobbe på intensivavdelingen?

Spesielt hvis du er på smitterom så gjør deg kjent si hvem du er. Det var det som gjorde tingen for meg at du at jeg vet hvem jeg snakker med det. Det er det som har vært

tanken min etterpå da at det er veldig glad for at folk sa hvem de var. Spesielt siden da hadde vi også folk fra andre foretak inne, så visste ikke hvem de var, så det var veldig fint at de sa hvem de var og ja, se behovet da ikke bare. Det medisinske, men også for pasienten som person. Mye flinke folk der ute. Absolutt. Det er det.

Og du følte deg trygg ja hele tida. Det er veldig godt å høre ja, kjære ida 1000 takk for besøket. Takk at vi kom vi. Vi er jo veldig glad i deg.

Ja, jeg er veldig glad i.

Deg, du må aldri sluttes å få brukerstøtte på sykehuspartiet nei.

Det skal det skal litt til, tror jeg.

Og så håper jeg du holder deg langt unna intensiv videre i livet.

I hvert fall utenfor rom som pasient. Det har jeg ikke tenkt å gjøre det med det første. Nei.

Takk for besøk takk skal du ha helhjertet er en podcast fra kompetansebroen, en digital plattform for kompetansedeling i helsetjenesten. Personer som ble omtalt i pasienthistorier er enten anonymisert. Eller har gitt samtykke til deling.

– Sesong 15 – episode 3